

nutí částečně i na volném uvážení soudu, bylo podle § 43 odst. 1 crs. vysloveno, že se útraty dovolacího řízení vzájemně zrušují.
(Rozh. nejv. s. z 23. 5. 1936, čj. Rv. II 791/34.)

V. s. r. Karel Křepelka.

Veřejná žaloba podle § 14, odst. 5 zákona o ochraně cti může býti vznesena, i když byl již podán obžalovací spis pro týž čin, ale podle jiného než zákona o ochraně cti, dokud žalobní právo státního zastupitelství nebylo konsumováno rozsudkem.

Zmocnění podle § 22, odst. 1 téhož zák. bylo v takovém případě vykázano včas, stalo-li se tak před vznesením eventuální veřejné žaloby podle § 14, odst. 5 téhož zák., třebas až po podání obžalovacího spisu pro týž čin, ale podle jiného než zákona o ochraně cti.

Obžalovaný, byv upomenut o zaplacení dodaného zboží, oznámil dopisem, že zboží zaslané na dobírku zaplatil při vyplacení zásilky, a že úředník, který peníze inkasoval, zapomněl je ve své kapse. Státní zastupitelství spatřovalo v obsahu dopisu obvinění onoho úředníka čl. drah ze zločinu zneužití moci úřední, pročež podalo obžalovací spis, v němž čin označen jako zločin křivého obvinění podle § 209 tr. z. Teprve při hlavním přeličení, konaném o uvedené obžalobě, dal napadený úředník státnímu zástupci zmocnění ke stíhání po rozumu § 22 zákona o ochraně cti. V důsledku toho učinil státní zástupce ještě před ukončením průvodního řízení návrh podle obžalovacího spisu pro zločin křivého obvinění podle § 209 tr. z., a další eventuální návrh pro přestupek utržení na cti podle § 3 zák. o ochr. cti. Nalézací soud uznal pak obžalovaného vinným pouze přestupkem podle § 3 zák. o ochr. cti. Proti tomuto výroku namítala zmateční stížnost obžalovaného s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 č. 9 b tr. ř., že stíhání veřejnou žalobou podle § 14, odst. 5 zák. o ochr. cti bylo nepřipustné, ježto stíhání veřejnou žalobou je podle § 22 téhož zák. vyloučeno, nebylo-li zmocnění potřebné k veřejné žalobě vykázano soudu nejpozději při podání obžalovacího spisu.

Bylo třeba zabývati se otázkou:

a) zda zmocnění podle § 22, odst. 1 zák. o ochr. cti musí býti vykázano soudu bezpodmínečně již při podání obžalovacího spisu pro čin, o nějž jde, ať byl v obžalovacím spisu podřaděn pod ustanovení kteréhokoliv trestného zákona, neb zda nutnost vykázení zmocnění již při podání obžalovacího spisu omezena je pouze na případ, kdy obžalovací spis stíhá čin, o nějž jde, podle zákona o ochraně cti (Pozn. Doslov § 22, odst. 1 zák. o ochr. cti: »Je-li k veřejné žalobě potřebí zmocnění« nasvědčuje výkladu, že veřejnou žalobou zde míněnou je pouze veřejná žaloba po rozumu § 14, odst. 2, 5 zák. o ochr. cti, t. j. byl-li čin stíhán jako trestný čin podle § 1 až 3 cit. zák., neboť pouze k této »veřejné žalobě« je potřebí »zmocnění« oprávněného subjektu).

b) § 14, odst. 5 zák. o ochr. cti praví, že »veřejná žaloba se zmocněním může býti vznesena ve lhůtě, příslušející k podání žaloby« oprávněné osobě. Soukromá žaloba může býti však podána podle § 17, odst. 2 zák. o ochr. cti ještě tehdy, skončilo-li trestní řízení, zavedené na veřejnou žalobu podle jiného než zákona o ochraně cti, zprošťujícím rozsudkem, i když lhůta uvedená v § 17, odst. 1 zák. o ochr. cti již uplynula, byli-li splněny i další tam uvedené podmínky. Je otázkou, zda »lhůtou příslušející k podání soukromé žaloby« po rozumu § 14, odst. 5 zák. o ochr. cti možno rozuměti i lhůtu podle § 17, odst. 2 zák. o ochr. cti, neb zda stíhání tomu brání námitka, že konsumce práva žalobního uplatněného v obžalovacím spise již pro kvalifikaci činu jiného než zákona o ochraně cti vztahuje se i na kvalifikaci podle tohoto zákona.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Skončilo-li trestní řízení zahájené veřejnou žalobou rozsudkem zprošťujícím, může býti soukromá žaloba — předpokládaje, že lhůta v § 17, odst. 2 zák. o ochr. cti uvedená byla dodržena — podána podle § 17, odst. 2 cit. zák. pro týž čin i tehdy, když lhůta uvedená v § 17, odst. 1 cit. zák. již uplynula. Tím spíše může se tak státi před vynesením rozsudku při hlavním přelíčení, což plyne ze zprávy výboru ústavně právního o vládním návrhu zákona o ochr. cti k § 17. Podle § 14, odst. 5 zák. o ochr. cti mohla v této lhůtě příslušející osobě v tomto zákonném ustanovení uvedeném, býti vznesena i veřejná žaloba se zmocněním této osoby, nebylo-li žalobní právo státního zastupitelství ještě konsumováno, což v případě tomto se nestalo.

Zmocnění pak k veřejné žalobě bylo vykázano ještě před podáním eventuálního návrhu státním zastupitelstvím na potrestání pro přestupek podle § 3 zák. o ochr. cti při hlavním přelíčení, tedy podle § 22 cit. zák. včas.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. května 1936 č. j. Zm I 1270/35.

Dr. Poláček.

Z rozhodnutí vrchního soudu v Praze:

ve věcech trestních:

1. § 97 patent. zák. platí jen o věcné příslušnosti.

Vrchní soud připustil soukromou obžalobu na obviněné A. V. a F. V. pro přečin vědomého porušení práva patentního podle § 97 zák. č. 30/97 ř. z. zamítnuv námitku, že v obžalobě dovolaný krajský soud trestní v Praze není místně příslušný a že věc patří podle § 51 tr. ř. krajskému soudu trestnímu v Brně, ježto stroje rohlíkové na svinování těsta, jimiž měl, resp. má býti páchán domnělý přečin, vyrábějí a také prodávají obvinění také v továrně v Brně,

je ž t o

patentový zákon č. 30/97 ř. z. má v § 97 pouze ustanovení o v ě c n ě